

(המשך מעמוד 27)

שמחתחש על הבימה, שכמותם עוד לא נראו מעולם על בימת תיאטרון או אופרה.

הוועד האנטי-ציוני

יבוטל

כן, האם ריווחה העיתונות הישראלית על כך שממשלת ברית-המועצות מתכוונת לבטל את הוועד האנטי-ציוני הרשמי שהוקם בה באפריל 1983?

הודעה על כך באה כאן היום מפי רובר אמריקני, לא רוסי.

גם אם אין לכך משמעות רבה בתחום היחסים שבין הקרמלין לבין ישראל, אין ספק שהמחווה היא כבחינת צעד נוסף לסילוק המיכשולים.

וזו גם חשיבותו. שכן הוועד נראה בעיני רבים כביטוי לאנטישמיות רשמית-למחצה מצד ממשלת ברית-המועצות.

עכשיו צריך רק לחכות לתוצאות הבחירות הבאות בישראל, כדי להיווכח אם הצעדים גם מוליכים לאיזשהו מקום.

המברגים הגדולים

הקריאה במרכז הניוירוקי לשירה המכונה בלשון קיצור וחיבה בשם ה־Y (רחוב 92 פינת שדרת מדיסון) מרגשת כרגיל. ולא רק משום

כאן לירידו חיים גורי ואשר אליה הוזמן אישית על-ידי בעל השמחה, לא הופיע. המפרגז הגדול. ועם זאת, משורר מופלא. איך אמר לי גבריאל פרייל השבוע, בהקשר אחר: "יש הרבה יותר משוררים גדולים ממענטשן (בני-ארם, כלומר, כאלה הזכאים לכינוי זה) בעולם". מסקנה: במקום שאין אנשים — השתדל להיות מענטש!

ירושה או סכום כסף

אני עצמי איני מאמין גדול בהורוסקופים. גם לא באלה של העולם הזה. אף על פי שכקורא קבוע של כולס-עדיאחר אני מתרשם לטובה מכושר ההבעה והגיוון של מרים בנימיני. אבל איפה בנימיני ואיפה כל עמיתיה כאשר ביום הראשון לבואי לכאן אני מוצא בעיתון הניוירוקי המקומי ישראל ויוז' בתחיתמה של נחמה צוקר, את התחיתת הבאה לבני המזל שלי: "השבוע תכלו נהרה".

עכשיו אני יושב ומחכה ל"ירושה או סכום כסף ממקור בלתי-צפוי" שהובטחו לי גם הם. כינתיים עוד אין סימן. אבל אני כבר סומך על נחמה צוקר שתסדר משהו.

עוד מישהו שמחכה לכסף ממקור לא-צפוי הוא וודי אלן. באותו גיליון בעל השם העכריה-אנגלי אני קורא שאפילו בארזים נפלה שלהבת — על תנאי. מתברר כי וודי אלן הודיע כי הוא מוכן בהחלט לחזור בתשובה אבל התנאי שלו הוא

לילה, חודש אחרי חודש, אדם עומד על הבמה ואומר: להיות או לא להיות להיות או לא להיות להיות או לא להיות...!

אני: מתי תחזור סוף-סוף לישראל (שבה יש לו ירדים ומעריצים לא-מעטים)?

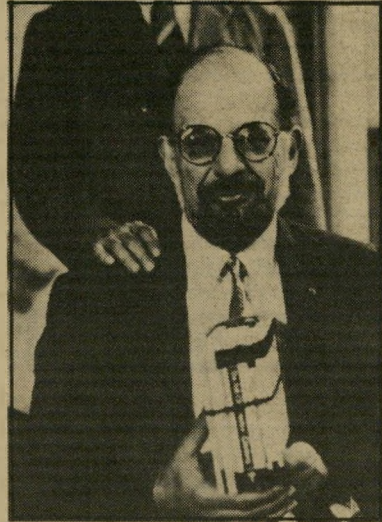
טונג'ל: כשתכתוב לי את המחזה שהבטחת, או כשעומרי ניצן יחזיר לי את כתביהיד של מחזה של נאזים חיכמת שהשאלתי לו.

כינתיים הוא מבטיח/מאיים שיבוא לבקר אצלי במלון.

"טונג'ל, רק אל תביא בקבוק. תזכור: בלילה אני טס בחזרה לישראל".

טונג'ל: come on, נתן, למי אתה חושב אותי? אני: לבלופר חסרת-תקנה!

למחרת בבוקר הוא מתייצב במלון, בידו האחת

אלון גינזברג, עם פרס

— דניאלה, חברתו הגרמניה; בשניה — בקבוק אהו.

אני: טונג'ל, אבל הבטחת...

הוא: מהי הבטחה בין ירדים...

אייאפשר שלא להיכנע לקסמיו.

התוצאה: כשאני עולה למטוס באותו ערב אני מוסר לריילית את הנתיק ובו כל הכסף שנותר בידי, ואילו את מקומי במטוס אני מחפש על פי הקבלה של כלבו מיסי שבו קניתי חמש מגבות.

ידו האחת

עושה במלאכה

דן בן-אמוץ ירדי שיחי' באמת מצליח להגיע למקומות הנדירים ביותר. הנה אני מתרווח לי בכורסה ופותח את נספח-העסקים (ביזנס) של הניוירוקי מיימס כדי לראות מה לעשות בכל המרששים שהטמנתי מתחת לפלטה — השליי

היפואי הנודע במירבציו, בידו כף סיידים, כמו באדייליה של טשרניחובסקי, והוא מתקן סדקים שניבעו בקיר האבן החיצוני של מיקרד-המעט אשר לו. אותה שעה מטייל לו בסביבה להנאתו זוגי-ישראלים מרושני-עונג והבחור נושא עיניו אל בן-אמוץ שלנו וצועק לעברו בעברית: "יא אחמד, מה השעה?"

מוסר השכל: אין עוד פועלים עבריים/הורדים בענף הבנייה בישראל. ואכן, סיפורנו הקטן גם באשר לנו של תחקיר ארוך שערך הניוירוקי מיימס בנושא פועלי השטחים העוסקים בעבודות הצווארון הכחול בישראל.

אמת לאמיתה. אפילו במיסערה שליד ביתי יש ארבעה אחמדים: רק שבבית השימוש שלה, אשר אותו הם כולם מנקים לפי התור, עוד לא ראיתי מעולם מישהו עונד צווארון כחול לצווארו.

השאלה שלי אחרת והיא גם מכוונת לכתובת אחרת: הי אתה, יא טוביה, תוכב"א, איך אתה וסיפורך מגיעים לכל מקום, אפילו לעמוד הראשון של מוסף הביזנס של הניוירוקי-מיימס? ואני אפילו מפרגן לך, יא טוביה, אבל תשאר לי משהו בצוואה, כמו שאומר וודי אלן. וגם לי יש תנאי קטן: שאקבל את זה בעודך בחיים, יא קמצן אנדי.

כף סיידים my foot!

מרק העוף שוב מוצח

בית-משפט היתולי בסאן-פראנסיסקו הוציא אתמול פסקדין המאשר סופית מה שאימהות יהודיות על פני כל כדור-הארץ ידעו זה מכבר, והוא, שמרק העוף אכן ראוי לתואר הכבוד שבו הוכתר כאן: "הפניצילין היהודי".

בית-הדין לעירעורים ולהירורים היסטוריים (זה שמו) שמע את עדויותיהם של רופא, נציגה רישמית של הקונגרס היהודי האמריקני, אמה יהודיה ותרגולת (בסדר: שחקן מחופש לתרגולת), בטרם החליט מה שהחליט.

העדות הרפואית באה מלא-יפחות מאשר ראש הצוות של בית-הספר לרפואה שליד אוניברסיטת קליפורניה. הלה העיר שמרק העוף אכן נחנן בסגולות תרופתיות, והוא יעיל במיוחד בהתגביר רות על הצטננויות.

עורך הדין ג'ף בראון טען כשם האופוזיציה, שאף כי גם הוא אינו חולק על ערכו של מרק העוף הנה אין הוא בגדר המצאה יהודית. עובדה: היוונים, האיטלקים והסינים יכולים כולם לטעון לחזקה עליו.

השופט, שופט עירוני של ממש, התרשם במיוחד מעדותה של ג'ואל ברוקס, מנהלת-כפועל של הקונגרס היהודי האמריקני, שעשתה את כל הדרך בחזרה אל הרמב"ם, שהיה כידוע רופא נודע בצד היותו הוגה-הידענות ופוסק-הלכה. מתברר שכבר הרמב"ם טען כי מרק העוף, טוב כשבילך אם גם רע לתרגולת" (אני מצטט את השופט, לא את הרמב"ם).

בפסקדינו הזכיר השופט את המרען הסקוטי

יורד מן המטוס: גורבצ'וב, בפאמחה (כובע פרווה רוסי)

אלכסנדר פלמינג, ממציא הפניצילין. האנושות נאלצה להמתין מאות שנים עד שמצאה משהו טוב יותר" ממרק העוף, גור השופט.

בית-המשפט יצא לאחר-מכן לאולם-הכניסה שבו ניתנה לכל אחד מהנוכחים קעריית מרק עוף... מן המיסערה הסינית הסמוכה.

שית מצד שמאל, במדחק עשרה צעדים מן העץ, — ובמי נתקלת עיני, ועוד בעמוד הראשון של מוסף הביזנס, אם לא בדן בן-אמוץ.

מה העניין?

העניין הוא בזה שירידנו דן עמד לו כחום היום

במירפסת הקומה השניה (כך כתוב כאן) של ביתו

איזולדה לא ירבה על ספה כזאת. הצייר ומעצב-הבימה דיוויד הוקני, יושב על הספה שעיצב לאופרה של ואגנר. המנצח: זובין מהטה עם הפילהרמונית של לוס-אנג'לס

שאלוהים ייתן לו איוה סימן קטן, כמו, למשל, פתיחת חשבון בסך כמה מיליוני דולארים על שמו.

מעניין שגם וודי אלן אינו מאמין גדול בכלכלה האמריקנית (ובכל אמריקה, אגב, לא תמצאו מוצר אמריקני לרפואה חוץ מן ההאמבורגרים. כל השאר יפאניז). והראייה: הוא מבקש שאלוהים יפתח את חשבונו החדש בשווייץ דווקא...

טונג'ל קורטיז

בברודווי

אינני יודע איך הוא עושה את זה אבל איכשהו הוא תמיד מצליח לאתר אותי. בברלין, בפאריס ועכשיו גם בניוירוק. אני חוזר למלון ומוצא פתק מדניאלה: טונג'ל ודניאלה קורטיז מבקשים שתתקשר. אני שוב עייף ודוחה את ההתקשרות עד למחרת. אז אני שומע את כל הסיפור. טונג'ל ודניאלה נמצאים בניוירוק מזה חודשיים-וחצי. טונג'ל (העדר, חיך הגד, דוב הכסף בפסטיבאל-ברלין) משחק ארבעה תפקידים שונים במחזה ההודי מהבארטה בכימויו של הבמאי האנגלי הגדול פיטר ברוק. ההצגה, בכרדווי, נמשכת תשע-וחצי שעות.

אני: ומישהו בא?

טונג'ל: תתפלא.

אני: ואיך היו הביקורות?

טונג'ל: ככה-כה.

עוד מתברר כי החזרות על המחזה נערכו בתיאטרון של ברוק נפאריס. הצגת-הכוכה נערכה בציריך. משם נסעה הלהקה ללוס-אנג'לס.

אחרי ניוירוק, היעד הבא הוא אוסטרליה. משם — לקופנהאגן, לונדון, גלאזגו, טוקיו.

אני: אתה מרוצה? טוה-סוף בניוירוק. גם פיטר ברוק לא יזיק לביוגראפיה.

טונג'ל: אין לי כוח לתיאטרון. בקולנוע אתה משחק, "יורים" צלוליד וזהו זה. פה לילה אחרי

שזהו המקום היוקרתי ביותר לקריאת דיברי שירה ופרווה בארצות-הברית ואולי בכל העולם כולו. הרגשה משונה היא לעמוד על הבימה שעליה עמדו לפניך ת.ס. אליוט ורוברט גרייבס, אונגארטי וויליאם קארלוס ויליאמס, תומאס מאן וקארל סאנדבורג, בורחס וגינתר גראס והיינריך תל ורוברט פרוסט ואי.אי. קאמינגס. כאן גם התקיימה הופעת-הכוכה של תחת חורש החלב לריליאן תומאס, בהשתתפות המתבר.

לפני ערב הקריאה, ערב "שולחן עגול", דיון ציבורי בנושא "ספרות ישראלית: מבט לאחור על פני ארבעים שנה". משתתפים: עמוס עוז, אנטון שאמאס ועברכם גנאמן, וכמובן — הקהל הפעיל מאוד הלילה...

למעשה, זוהי הפתיחה הרישמית של עונת חגיגות הארבעים למדינת ישראל בניוירוק. עוז, שאמאס ואני מציגים איש איש עמדות שאינן עולות תמיד בקנה אחד, אחריכך מגיע תורו של דיון קצר, אחריכך שאלות הקהל. המנחה: רויד טברסקי שהתכוונן כהלכה. מאות אנשים ממלאים את שני האולמות: זה שבו נערך הויכוח והאחר, המרכזי, שבו קורא אנטון שאמאס פרק מתוך העברסקוק שלו בתרגומו לאנגלית, עמוס עוז קורא פרק מתוך קופסה שחורה ואני חותם במיספר שירים. עוז נראה עייף עד מוות, מותש.

גם יותר מדי אמריקה היא כנראה דבר מסוכן לבריאות... אחרי הקריאה עורך המוסר מסיבה נאה שבה משתתפים סופרים, משוררים, מבקרים, עיתונאים ופעילי-תרבות.

מי לא הגיע? ובכן, אני יכול ורשאי רק לדבר בשם עצמי. לא הגיעו מרביתם של עשרת המוזמנים אשר להם ביקשתי לשלוח כרטיסי-הזמנה אישיים, בהם מתי מגו, דן ואילנה מירון, ארווין ואילנה האו ואילנה בישראל ארווין נסע לצורך ריאיון לקנדה, וכרגיל — יהודה עמיחי, הנמצא כאן שוב בשנת הוראה באוניברסיטת ניו יורק. ירדה ישראלית ותיקה שעמה שוחחתי אף גילתה את אוזני שאפילו למסיבה שנערכה